

Zevenendertig

Tao doet niets, maar laat niets ongedaan.

Als heersers dit konden begrijpen,
zouden alle dingen zichzelf transformeren.
Getransformeerd, zouden oude verlangens tot bedaren komen,
door eenvoud zonder naam.
Bevrijd van verlangens, vinden we vrede.

En de wereld komt vanzelf tot rust.

Tao is altijd niet-handelen, toch is er niets wat het niet doet.
Als vorsten en koningen zich daaraan houden,
ontwikkelen alle dingen zich vanzelf.
Als zij ontwikkeld zijn, ontwaakt het verlangen in hen;
ik zou hen beteugelen door de naamloze eenvoud,
om ze vrij van verlangen te maken.
Vrij van verlangen zouden zij rustig zijn,
en de wereld zou vanzelf verbeteren.
Hoe onbetekenend de eenvoud moge schijnen,
de ganse wereld kan haar niet onderwerpen.
Als vorsten en koningen zich eraan konden houden,
zouden alle dingen in de wereld haar uit zichzelf eer betuigen.
Hemel en aarde zouden zich verenigen om de zoete dauw te laten
neerdalen.
Het volk zou zonder aanvoerder uit zichzelf een eenheid worden.
Als het essentiële is volbracht, en de zaken zijn afgesloten,
zou het volk van zichzelf zeggen dat het de natuur volgt.

Zevenendertig

*Tao, vanuit zijn wezen, handelt niet,
en toch is er niets wat niet van zijn hand is.*

*Als koningen en leiders in Tao konden verblijven,
zouden de tienduizend wezens tot zichzelf komen.*

*Als er dan per se toch nog iets moest,
zou ik het eenvoudig houden en zonder naam.*

In de naamloze eenvoud is geen streven.

Zonder streven is vrede mogelijk en ordent de wereld zich als vanzelf.

Zevenendertig

De Tao is eeuwig naamloos.

Waren markiezen en koningen in staat hem te handhaven,

Dan zouden de tienduizend dingen vanzelf veranderen.

Als zij veranderd zouden zijn en hun begeerten zouden actief worden,

Dan zou ik ze beteugelen met de naamloze eenvoud.

Als ik ze beteugeld had met de naamloze eenvoud,

Dan zou ik ze niet te schande maken.

Door niet te schande te worden gemaakt, zullen zij rustig zijn.

En Hemel en Aarde zullen vanzelf goed en juist zijn.